

formindstes Hjælpen. Den højeste Grændse er snarest den almindelige. Men jeg vil nu gaa ud fra Mellemstørrelsen, nemlig 7 Kr. maanedlig, det er altsaa 84 Kr. om Aaret, som den Ugifte kan faae for hvert Barn, og i Genhold hertil vil der altsaa blive udbetalt hende med de 5 Børn 5 Gange 84 Kr. Det er altsaa 420 Kr., hun kan faae aarlig. Hun behøver ikke at have Børnene ude i Byen til Opfostring; hun har Lov til at have dem hjemme, det er en Selvsølge, det kan ikke forhindres. Hvis disse Bidrag fastsættes, kan hun have Børnene hjemme og 420 Kr. i Pension, kan jeg sige, og saa endda faae denne Understøttelse udbetalt, uden at det regnes for Fattighjælp. Ved Siden af boer en Enke, som ogsaa har 5 Børn. Det er legitime, ægte Børn. Vide de Herrer nu, hvorledes hun er stillet overfor Naboversien? Hun faaer af Fattigvæsenet efter den højeste Beregning i Genhold til det Reglement, jeg er i Besiddelse af 60 Kr. om Aaret til dem allesamm-n foruden Brødhjælp og Lidt til Veskledning af Børnene, og den Hjælp, hun faaar, er Fattighjælp. Jeg spørger de Herrer, hvad vil man synes om den Sammenligning, som disse to Kvinder maa gjøre? Vi, som ikke komme i saa nær Berøring med den Del af Befolkningen jeg her taler om, kunne maaske sige: Det har ikke saa stor Betydning! Men det er ikke Tilfældet. Det vil blive klart for hele den Del af Befolkningen, at det er en skammelig Uret, der begaaes mod det legitime Ægtefælle og dets Børn, og det gjælder ikke blot om Enterne, at de kunne sige, at det er oprørende med den Behandling, de faae; det gjælder ogsaa om den forladte Kone med smaa Børn. Man paalægger Manden Bidrag, men han kan ikke forpligtes til at betale det; vi have ingen Tvangsmidler mod ham, naar han ikke betaler; det er en Uret mod Moderen, mod selve Ægteparret, mod Manden og Konen. Naar Forholdet er saa, at en Mand, som ved Sygdom, ved Ulykkestilfælde, ved Arbeidsløshed er ude af Stand til at ernære sine Børn, skal have Hjælp, saa faar han kun en lille Hjælp; der er sandelig ikke Tale om 420 Kr., og Hjælpen er ovenikøbet Fattighjælp. Disse smaa Børn af legitime Ægtefælle glemmer man, de skulle tilføjedes.

Der laves her, synes det mig, en ødelæggende Forstjæl mellem ægte og uægte Børn til Stade for Ægtefættet, til Nedrivelse af Ægtefættet. Jeg tør sige, at hvis denne Lov gennemføres, som den er, vil den virke sløvende og ødelæggende paa Folkets Sædelighedsfølelse. Det er derfor min Mening, at vi gaa den forkerte Vej ved at gaa saa vidt, som her er gaaet i Lovforslaget. — Jeg stal endnu fremhæve et Par Punkter. De Herrer vide, at det er en Bestemmelse i vor Lovgivning, at naar man ikke er gift, maa Mand og Kvinde ikke leve sammen. Det er naturligt vis for at værne om Ægtefættet, at de ikke faae Lov til at komme sammen. Men saa er det ogsaa en Besynderlighed, der fremkommer, at naar en Kvinde faar Børn med flere forskellige Mænd, saa faar hun den samme Hjælp og maa betragtes som lige vel stillet for det; men faar hun dem med samme Mand, hvilket jo let vil lede til et Samliv, saa skulle de bort fra hinanden. — Der er ogsaa et andet Forhold, som staar i nogen Forbindelse med dette, vi her tale om, og som jeg en Gang har tænkt paa at indbringe et privat Lovforslag om, men jeg vidste ikke, om det vilde finde Thingets Sympathi. Den ældre Bestemmelse af 30te April 1824 om Ægtefættets Indgaaelse siger, at naar Manden eller Kvinden havde faaet Understøttelse af Fattigvæsenet, maatte de ikke gifte sig, førend Understøttelsen var refunderet. Denne Bestemmelse blev ved Lovden af 29de December 1857 modificeret derhen, at det kun var Manden, man kunde forhindre derfra; naar han havde faaet Fattigunderstøttelse, maatte han ikke gifte sig inden 5 Aars Forløb, det var altsaa en Begrændsning. Men nu har man jo seet, at der af og til forekommer saadanne Forhold, at Manden har faaet Fattigunderstøttelse, og saadanne Smaafolk, Arbeidsfolk i Neglen, have det i Almindelighed saa begrændset, at de ikke kunne komme til at betale den tilbage. Naa, saa leve de sammen med en saadan Kvinde, hvis Dyrighed ikke griber ind; og den bør efter min Mening kun vanskelig gribe ind, fordi det undertiden fører til oprørende Tilfælde, naar den gjør det og stiller To ad, som gjerne vil være sammen. Jeg seer ikke Andet, end at der ligefrem paa denne Maade fremkommer en